

Bryssel den 18 februari 2026
(OR. en, es, fr)

Interinstitutionellt ärende:
2025/0132 (COD)

6177/1/26
REV 1 ADD 1

CODEC 196
JAI 180
ASILE 16
FRONT 31

I/A-PUNKTSNOT

från:	Rådets generalsekretariat
till:	Ständiga representanternas kommitté (Coreper)/rådet
Ärende:	Utkast till EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING om ändring av förordning (EU) 2024/1348 vad gäller tillämpningen av begreppet säkert tredjeland (första behandlingen) – Antagande av lagstiftningsakten = Uttalanden

Spanien har begärt att följande uttalande ska tas till rådets protokoll

1. Spanien har åtagit sig att genomföra den europeiska migrations- och asylpakten. Pakten är en historisk milstolpe i utvecklingen av en övergripande EU-politik och EU-rättslig ram för asyl- och migrationshantering. Förordning (EU) 2024/1348 om upprättande av ett gemensamt förfarande för internationellt skydd (*förordningen om asylförfaranden*) utgör en central komponent i denna rättsliga ram
2. Av fyra skäl, som rör lagstiftning, juridiska frågor, yttre förbindelser och den operativa nivån, stöder Spanien inte detta förslag till ändring av förordningen om asylförfaranden.

3. För det första undergräver förordningen paktens integritet. Den innebär en ändring av den europeiska migrations- och asylpakten innan den ens har börjat tillämpas, vilket planeras ske i juni 2026. Ändringen införs innan det är möjligt att bedöma om den nya rättsliga ramen som helhet och, i synnerhet, de nya bestämmelserna om begreppet säkert tredjeland, som redan ingår i förordningen om asylförfaranden som man kom överens om i slutet av 2023, fungerar korrekt. Dessutom innebär det en ändring av en av de delar som var särskilt känslig när man skulle nå en övergripande överenskommelse, nämligen begreppet säkert tredjeland. Slutligen kan förslaget inte bedömas ensamt utan snarare i nära samband med förslaget till förordning om återvändande och de återvändandecentrum som planeras däri. Spanien har en kritisk inställning till sådana repatrieringscentrum i tredjeländer.
4. För det andra har Spanien juridiska farhågor om införandet i texten av möjligheten att ingå icke-bindande arrangemang på detta område. Sådana arrangemang garanterar inte att rättigheterna och skyldigheterna avseende sökande som skulle överföras till ett tredjeland respekteras. Det finns inga garantier för att sådana sökande skulle erbjudas effektivt skydd i enlighet med unionsrätten och internationell rätt. Om arrangemangen inte är bindande kan det dessutom ifrågasättas hur medlemsstater och tredjeländer ska kunna åläggas att följa dem. Genom att uttryckligen ge unionen möjlighet att ingå icke-bindande avtal eller arrangemang med tredjeländer i denna fråga tar samtliga medlemsstater ett stort ansvar och en oacceptabel risk. Dessutom finns det en stor risk för rättstvister på grund av eventuella överträdelser av principen om non-refoulement, vilken fastställs i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och i den europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna. De juridiska riskerna omfattar även den eventuella inverkan på reglerna för fastställande av ansvar. Det kan därför inte uteslutas att överföringar mellan medlemsstater kommer att avbrytas enligt förordningen om asyl- och migrationshantering, eftersom det kommer att finnas en möjlighet att nationella domare anser att man inte kan överföra en person till ett land som har undertecknat ett sådant avtal.

5. För det tredje har unionens eller andra medlemsstaters ingående av sådana avtal med tredjeländer som gränsar till Spanien en direkt inverkan på våra bilaterala förbindelser med dessa. I texten föreskrivs en mekanism för förhandsinformation till medlemsstater som delar en gemensam gräns. Denna formulering skulle dock utesluta grannländer som är viktiga för Spanien, med vilka andra medlemsstater skulle kunna ingå avtal utan att ha informerat eller samrått med Spanien.
6. För det fjärde uttrycker Spanien allvarliga tvivel om åtgärdens ändamålsenlighet och effektivitet på operativ nivå. Det faktum att anknytningskriteriet är frivilligt väcker frågor om mekanismens hållbarhet. Om det inte finns någon familjemässig, social eller ekonomisk koppling frågar sig Spanien vilket incitament den överförda personen har att inte försöka återvända till EU om deras framtidsutsikter i ett okänt tredjeland är begränsade. Om vissa medlemsstater tillämpar anknytningskriteriet och andra inte gör det blir systemet alltmer fragmenterat i stället för gemensamt. Det är också tveksamt om åtgärden är kostnadseffektiv. Ingen tillräckligt objektiv kostnads-nyttoanalys har gjorts. Vidare har liknande befintliga exempel redan visat på höga kostnader och begränsade resultat.
7. Mot bakgrund av ovanstående **MOTSÄTTER SIG** Spanien antagandet av denna förordning enligt förslaget.

Frankrike har begärt att följande uttalande ska tas till rådets protokoll

Frankrike röstar emot antagandet av Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av förordning (EU) 2024/1348 vad gäller tillämpningen av begreppet säkert tredjeland. I och med den ändrade tillämpningen av begreppet säkert tredjeland medför denna text betydande operativa, rättsliga och politiska risker både för de medlemsstater som väljer att frångå anknytningskriteriet och för de medlemsstater som inte vill göra detta och, än mindre, inte kommer att kunna göra det.

Genom att ta bort anknytningskriteriets obligatoriska karaktär och införa möjligheten att i gengäld ingå avtal eller arrangemang med tredjeländer äventyrar man den balans som var svår att nå inom ramen för migrations- och asylpakten, vilket medför en risk för dess genomförande.

- Texten innebär en risk att de sekundära förflyttningarna ökar, en risk som inte har kunnat utvärderas innan den reviderade lagstiftningen lades fram på grund av avsaknaden av en föregående konsekvensbedömning.
- Texten kan störa genomförandet av överföringar mellan medlemsstater inom ramen för Dublinmekanismen, och därmed inom ramen för förordning (EU) 2024/1351 av den 14 maj 2024 om asyl- och migrationshantering.
- Detta beror särskilt på möjligheten att ingå ”arrangemang” som, eftersom de inte är bindande, inte ger medlemsstaten alla garantier som är nödvändiga för att säkerställa att den asylsökande, i det tredjeland till vilket den ansvariga medlemsstaten avser att denne ska återvända, kommer att åtnjuta den skyddsnivå som krävs enligt begreppet säkert tredjeland, i synnerhet faktisk tillgång till skydd.

Slutligen upprepar Frankrike sitt motstånd mot sådana avtal eller arrangemang som medför unionsfinansiering, särskilt genom fonderna för externa åtgärder.
